

Arbejderne, her er Tale om dette, om det er en god Foranstaltning, om Arbejderne selv vil være tjent med en saadan Meddelelighed i Ledelsen, om de vil være tjent med dette Maskineri, om det ikke tværtimod vil betyde, at de faar ringere Vilkaar, betyde en Opløsning af de Virksomheder, som de dog selv er saa overmaade interesserede i. Ja, deroverfor vil jeg sige, at naar man ser den Maade, hvorpaa Industrien herhjemme konsoliderede sine Virksomheder under Krigen, naar man ser de Udbytter paa 50 pCt. og mere, der blev udbetalt, naar man ser den Udvanding af Aktiekapitalen, Deling af Kassebeholdningerne, Optagelse af Laan, naar man ikke fandt Udbyttet stort nok til den Deling, der da fandt Sted — ja, saa er det jo netop alt dette, der har vanskeliggjort Fabrikkernes Trivsel, har fremkaldt det modsatte af en Konsolidering. Jeg læste i Efteraaret 1923 en Artikel i et konservativt Blad, hvor der var Tale om Italien som Industriens Fremskridtsland, og der slutter man efter en lang Skildring saaledes: Endelig maa det tilføjes, at disse industrielle Fremskridt er naaet i fuld Forstaaelse med den moderne sociale Lovgivning, ja, 8 Timers Arbejdsdagen er endog bibeholdt og lovfæstet, og en Ting er det endnu værd at nævne som Bevis paa de italienske Industrimænds og Aktionærers Offervillighed og Forstaaelse af, hvad en klog Konsolideringspolitik betyder for deres Land, at selv i de bedste Aar udbetaltes der i Gennemsnit ikke højere Dividende end 6 pCt. Ja, jeg vil sige, at hvis Industrien herhjemme havde foregaaet Arbejderne med et saadant Eksempel, at den bevislig ikke havde taget mere op, ikke havde slidt mere paa Virksomhedernes økonomiske Bæreevne end fuldt forsvarligt, i Stedet for, at den har ødet Millioner, saa den vilde have været i Stand til at konsolidere sig, til at staa imod, naar Nedgangstiden kom, saa havde Sagen været noget anderledes. Man talte jo saa ofte om, at Virksomhederne maatte bære Tabet, naar Nedgangen kom. Men saaledes gik det jo ikke. Da Nedgangen kom, havde de kun en Reduktion af Arbejdernes Lønninger at henvise til, en Reduktion langt ud over, hvad Pristallet berettigede til. I Bladet „Arbejdsgiveren“s Nytaarsbetragtninger faar man et lille Fingerpeg om, hvordan man fra den Side ser paa den Sag, her behandles — det skal vel danne Retningslinien for det konservative Folkeparti. Der skrives der i en Artikel om Aaret, der er svundet, en Artikel, hvori de naturligvis ikke netop roser Arbejderne stærkt: „Vi vil ikke der-

med have sagt, at de danske Arbejdere er ufredeligere Mennesker end Arbejderne i andre Lande. Men Fagforenings-Horisonten er og bliver snæver, og naar man som den nuværende Regering i Stedet for at gaa ud fra denne internationale Kendsgerning tværtimod negligerer den og vil paatvinge Erhvervslivet lovfæstede Former for en Bedriftsraads-Kontrol, der direkte eller indirekte maa resultere i en vældig Udvidelse af Fagforeningernes Magt, saa løfter man i Virkeligheden Øksen mod den Stamme, der alene kan bære et blomstrende Samfund.“ Ja, det er smukke Ord, udtalt af Organet for dem, som har ødelagt Bedrifterne gennem Krigsaarene. De taler om den blomstrende Stamme, de taler om dem, der har Ansvaret for Bedrifterne, som om ikke de, der var knyttet til Bedrifterne med hele deres Skæbne, ogsaa havde Forstaaelsen af, hvad det gjaldt. Og saa hedder det videre: „De regner hverken med Menneskene, som Menneskene nu en Gang er, eller med den uomgængelige Forudsætning for at drage Kapital til Virksomhederne. . . .“ Efter at man har delt ud til Højre og Venstre af de Kapitaler, som man skulde have at staa imod med i Nedgangstider, er man dristig nok til at tale om, at det er Arbejderne, der ikke forstaaer Nødvendigheden af at drage Kapital til Bedrifterne. Og saa slutter man med at sige: „Men Veksler paa Fremtiden gør det ikke. Spørgsmaalet er, hvorledes Arbejderne vil stille sig, naar de store Overenskomstforhandlinger nu begynder. Vil de da forstaa, hvad Erhvervslivets sande Vel kræver, vil de indse, at det er en skrøbelig Vare, de har mellem Hænderne, og at et uovervejete Tryk i Form af Lønkrav kan søndre hele den Konjunktur, der skulde bevares og styrkes?“ Ja, Nedsættelse af Arbejdslønningerne er nu som før det eneste positive, de har at henvise til, og saadan vil det blive ogsaa i Fremtiden.

Hvis altsaa Arbejdsgiverforeningen skal danne Retningslinien for det konservative Folkeparti, tør jeg ikke paa Forhaand vente nogen Støtte fra det Parti, men jeg tror, som sagt, paa en frugtbar Forhandling, navnlig med Venstre og de Radikale. Jeg maa gaa ud fra, at de Radikale er enige med os i alt Fald i Princippet, selv om der naturligvis kan være et og andet, hvorom vi ikke er enige, og jeg gaar ogsaa ud fra, at Venstre efter hele sin Stilling ser velvilligt paa denne Sag.

Jeg vil da slutte med at udtale Haabet om, at der maa finde en saadan frugtbar Forhandling Sted, og at man af en ærlig Villie vil forsøge at se uhildet og retfærdigt